

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2017. gada 16. februārī*

Kopienas dizainparaugs — Spēkā neesamības atzīšanas process — Reģistrēti Kopienas dizainparaugi, kas atveido radiatoru termosifonus — Agrāki dizainparaugi — Iebilde par prettiesiskumu — Regulas (EK) Nr. 216/96 1.d pants — Pamattiesību hartas 41. panta 1. punkts — Objektivitātes princips — Apelācijas padomes sastāvs — Spēkā neesamības pamats — Individuāla rakstura neesamība — Regulas (EK) Nr. 6/2002 6. pants un 25.panta 1. punkta b) apakšpunkts — EUIPO veikta sprieduma, ar kuru atcelts EUIPO apelācijas padomes lēmums, izpilde — Attīstības līmeņa piesātinātība — Novērtēšanas datums

Apvienotās lietas T-828/14 un T-829/14

Antrax It Srl, Rezana [*Resana*] (Itālija), ko pārstāv *L. Gazzola*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (EUIPO), ko sākotnēji pārstāvēja *P. Bullock*, vēlāk — *L. Rampini* un *S. Di Natale*, pārstāvji,

atbildētājs,

otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā —

Vasco Group NV, iepriekš *Vasco Group BVBA*, Dilsena [*Dilsen*] (Beļģija), ko pārstāv *J. Haber*, *avocat*,

par divām prasībām par EUIPO Apelācijas trešās padomes 2014. gada 10. oktobra lēmumiem lietā R 1272/2013-3 un lietā R 1273/2013-3 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesiem starp *Vasco Group* un *Antrax It*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: *S. Žervazoni* [*S. Gervasoni*], kas pilda palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši *L. Madise* [*L. Madise*] un *Z. Čehi* [*Z. Csehi*] (referents),

sekretāre *A. Lamote* [*A. Lamote*], administratore,

ņemot vērā prasības pieteikumus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2014. gada 29. decembrī,

ņemot vērā EUIPO atbildes rakstus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2015. gada 18. martā,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2015. gada 7. aprīlī,

ņemot vērā replikas rakstus, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2015. gada 8. jūnijā,

ņemot vērā 2016. gada 5. augusta lēmumu apvienot lietas T-828/14 un T-829/14 tiesvedības mutvārdu daļā un galīgā nolēmuma taisīšanai,

pēc 2016. gada 4. oktobra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

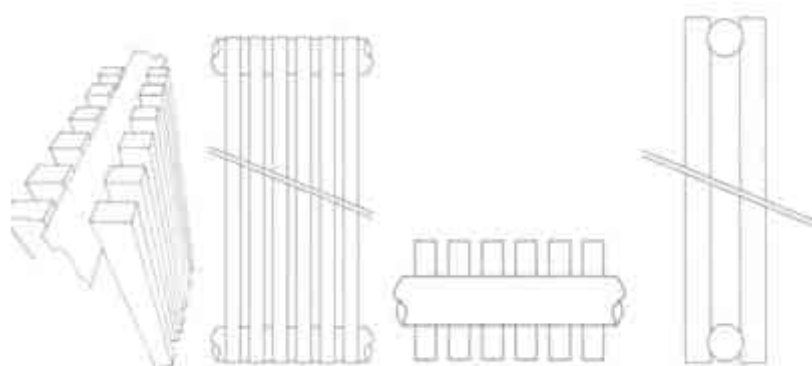
Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītājai *Antrax It Srl* pieder divi Kopienas dizainparaugi Nr. 000593959-0001 un Nr. 000593959-0002, par kuriem reģistrācijas pieteikumi saskaņā ar Padomes 2001. gada 12. decembra Regulu (EK) Nr. 6/2002 par Kopienas dizainparaugiem (OV 2002, L 3, 1. lpp.) tika iesniegti Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (*EUIPO*) 2006. gada 25. septembrī un kuri *Bulletin des dessins et modèles communautaires* [Kopienas Dizainparaugu Biļetenā] tika publicēti 2006. gada 21. novembrī.

2 Apstrīdētie dizainparaugi ir atveidoti šādi:

— dizainparaugs Nr. 000593959-0001 (prasība lietā T-828/14):

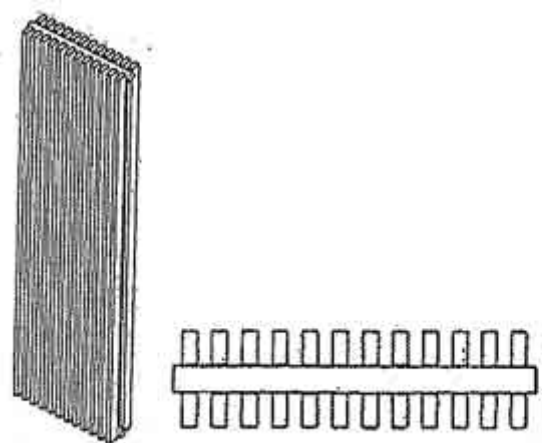
— dizainparaugs Nr. 000593959-0002 (prasība lietā T-829/14):

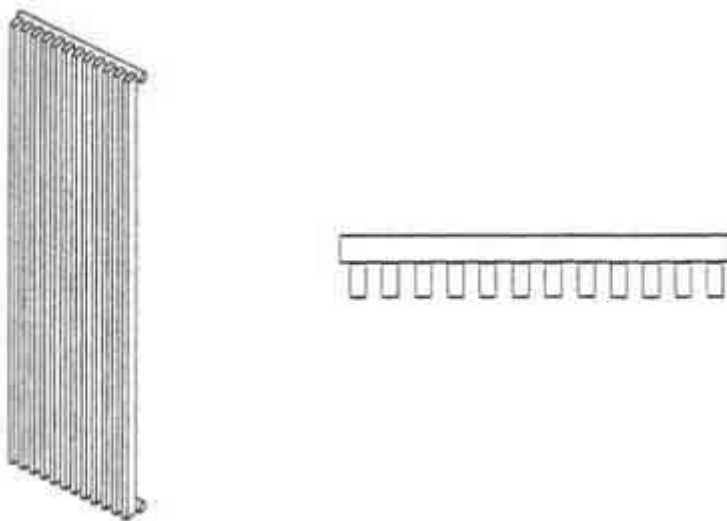
- 3 Saskaņā ar reģistrācijas pieteikumu tekstu apstrīdētos dizainparaugus bija paredzēts izmantot termosifoniem (“modelli di termosifoni”), ko savukārt bija paredzēts izmantot apkures radiatoros, kuri ietilpst 23.03. klasē grozītā 1968. gada 8. oktobra Lokarno Nolīguma par dizainparaugu starptautiskās klasifikācijas izveidošanu izpratnē.
- 4 2008. gada 16. aprīlī sabiedrība, kuras tiesību pārņēmēja ir *Vasco Group NV*, proti, persona, kas iestājusies lietā, saskaņā ar Regulas Nr. 6/2002 52. pantu iesniedza *EUIPO* pieteikumus par apstrīdēto dizainparaugu spēkā neesamības atzīšanu. Pamatojot savus pieteikumus, persona, kas iestājusies lietā, atsaucās uz Vācijas dizainparaugiem Nr. 4 un Nr. 5, kas ietverti kompleksā reģistrācijā Nr. 40110481.8, kura publicēta 2002. gada 10. septembrī un attiecināta uz Franciju, Itāliju un Beniluksu kā starptautiskais dizainparaugs ar numuru DM/060899.

5 Agrākie dizainparaugi ir atveidoti šādi:

- agrākais dizainparaugs Nr. 5 (izmantots iebildumam pret reģistrāciju Nr. 000593959-0001, kas atbilst prasībai lietā T-828/14):

- agrākais dizainparaugs Nr. 4 (izmantots iebildumam pret reģistrāciju Nr. 000593959-0002, kas atbilst prasībai lietā T-829/14):

- 6 Minētie pieteikumi par spēkā neesamības atzīšanu bija balstīti uz Regulas Nr. 6/2002 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteikto pamatu, proti, ka apstrīdētie dizainparaugi neatbilstot minētās regulas 4.–9. pantā paredzētajiem aizsardzības nosacījumiem.
- 7 Ar 2009. gada 30. septembra lēmumiem Anulēšanas nodaļa atzina apstrīdētos dizainparaugus par spēkā neesošiem novitātes neesamības dēļ Regulas Nr. 6/2002 5. panta izpratnē.
- 8 2009. gada 27. novembrī prasītāja, pamatojoties uz Regulas Nr. 6/2002 55.–60. pantu, iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzības par Anulēšanas nodaļas lēmumiem.

- 9 Ar 2010. gada 2. novembra lēmumiem (lieta R 1451/2009-3 un lieta R 1452/2009-3) *EUIPO* Apelācijas trešā padome, ņemot vērā pietiekama pamatojuma trūkumu attiecībā uz spēkā neesamības pamatu saistībā ar novitātes neesamību, atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumus, taču atzina apstrīdētos dizainparaugus par spēkā neesošiem individuāla rakstura neesamības dēļ Regulas Nr. 6/2002 6. panta izpratnē.
- 10 2011. gada 11. februārī prasītāja cēla Vispārējā tiesā prasības par šiem lēmumiem.
- 11 Ar 2012. gada 13. novembra spriedumu *Antrax It/ITSB – THC* (Apkures radiatori) (T-83/11 un T-84/11, turpmāk tekstā – “2012. gada 13. novembra spriedums”, EU:T:2012:592) Vispārējā tiesa atcēla 2010. gada 2. novembra lēmumus tādēļ, ka Apelācijas padome nebija izskatījusi prasītājas argumentu par attīstības līmeņa piesātinātību attiecīgajā nozarē. Šajā ziņā Vispārējā tiesa uzsvēra, ka iespējamajai attīstības līmeņa piesātinātībai, kas izriet no apgalvotā apstākļa, ka pastāv citi termosifonu vai radiatoru dizainparaugi ar tādām pašām kopējām īpašībām kā konkrētajiem dizainparaugiem, ir nozīme saistībā ar apstrīdēto dizainparaugu individuāla rakstura izvērtēšanu, jo var izrādīties, ka tā paaugstina informēta lietotāja spēju pamanīt atšķirības šo dažādo dizainparaugu iekšējās proporcijās. Līdz ar to Vispārējā tiesa atcēla 2010. gada 2. novembra lēmumus, jo nebija sniegts pamatojums saistībā ar jautājumu par attīstības līmeņa piesātinātību.
- 12 Pēc 2012. gada 13. novembra sprieduma (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592) pasludināšanas lietas tika nodotas atpakaļ *EUIPO* un tām tika piešķirti jauni numuri – attiecīgi R 1272/2013-3 un R 1273/2013-3. Šīs lietas tika iedalītas *EUIPO* Apelācijas trešajai padomei.
- 13 2014. gada 13. februārī Apelācijas trešās padomes referents abās šā sprieduma 12. punktā minētajās lietās aicināja lietas dalībniekus viena mēneša laikā iesniegt rakstus un pierādījumus saistībā ar jautājumu, vai attiecīgajā nozarē ir vai nav konstatējama attīstības līmeņa piesātinātība, un par kopējo iespaidu, kas šī iemesla dēļ rodas informētam lietotājam attiecībā uz aplūkotajiem dizainparaugiem.
- 14 2014. gada 12. martā prasītāja iesniedza savus apsvērumus un pierādījumus. Tajā pašā dienā persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savus apsvērumus.
- 15 Ar 2014. gada 10. oktobra lēmumiem (turpmāk tekstā – “apstrīdētie lēmumi”) Apelācijas trešā padome noraidīja apelācijas sūdzības un pasludināja apstrīdētos dizainparaugus par spēkā neesošiem.
- 16 Apelācijas padome secināja, ka atbilstoši Regulas Nr. 6/2002 61. panta 6. punktam tai ir jāizlemj jautājums par attīstības līmeņa piesātinātību attiecīgajā nozarē vai tirgū, jo Vispārējā tiesa 2012. gada 13. novembra spriedumā (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592) uzskatīja, ka šis jautājums par attīstības līmeņa piesātinātību, kas var paaugstināt informēta lietotāja spēju pamanīt atšķirības dažādo dizainparaugu iekšējās proporcijās, nav ticis pienācīgi izskatīts iepriekšējos atceltajos lēmumos. Apelācijas padome uzskatīja, ka tai ir jānoskaidro, vai, pamatojoties uz lietas dalībnieku iesniegtajiem pierādījumiem un argumentiem, attiecīgajā nozarē ir konstatējama attīstības līmeņa piesātinātība, kas izriet no fakta, ka pastāv daudzi dizainparaugi ar tādām pašām kopējām īpašībām, kādas ir aplūkotajiem dizainparaugiem (apstrīdēto lēmumu 14., 17.–19. un 25. punkts). Apelācijas padome uzsvēra, ka šajā gadījumā nozare, attiecībā uz kuru būtu jāveic šī novērtēšana, ir konkrēti termosifonu, nevis apsildes iekārtu nozare (apstrīdēto lēmumu 29. punkts).
- 17 Šajā ziņā Apelācijas padome secināja, ka lietas dalībniekam, kas atsauca uz attīstības līmeņa piesātinātību, ir jāsniedz skaidru, konkrētu, saskanīgu un aktuālu pierādījumu kopums (apstrīdēto lēmumu 36., 41. un 50. punkts). Tā būtībā konstatēja, ka pierādījumi, ko prasītāja bija iesniegusi, lai pierādītu attiecīgās nozares attīstības līmeņa piesātinātību, nav izsmelīgi, tiem ir slikta kvalitāte un tiem būtu jābūt saskanīgākiem un konkrētākiem. Turklāt tā uzsvēra, ka katalogi, kas iekļauti prasītājas 2014. gada 12. marta apsvērumu pielikumā, nav datēti vai, pretējā gadījumā, attiecas uz 2004. un 2006. gadu (apstrīdēto lēmumu 41.–46. punkts).

- 18 Attiecībā uz konfliktējošo dizainparaugu salīdzinājumu Apelācijas padome būtībā uzskatīja, ka to līdzības, kas attiecas uz termosifonu un siltumstarotājcauruļu formu un savstarpējo izvietojumu, prevalē pār to minimālajām atšķirībām saistībā ar dziļumu vai iekšējām proporcionālajām attiecībām, attiecīgo attālumu starp caurulēm un cauruļu skaitu, kam būtu nepieciešama vērīga apskate (apstrīdēto lēmumu 52.–62. punkts). Līdz ar to Apelācijas padome secināja, ka apstrīdētajiem dizainparaugiem nepiemīt konkrēts individuāls raksturs Regulas Nr. 6/2002 6. panta izpratnē, jo kopējais iespaids, ko tie rada informētām lietotājam, neatšķiras no kopējā iespaida, ko rada agrāko dizainparaugu forma un izskats (apstrīdēto lēmumu 64. punkts).

Lietas dalībnieku prasījumi

- 19 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdētos lēmumus;
 - līdz ar to atzīt apstrīdētos dizainparaugus par spēkā neesošiem, nenododot lietas atpakaļ *EUIPO*;
 - “konstatēt kolīziju starp Regulas Nr. 216/96 1.d pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantu”;
 - piespriest solidāri *EUIPO* un personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un piespriest personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt izdevumus, kas radušies procesā *EUIPO*.
- 20 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasības noraidīt;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 21 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasības un atzīt apstrīdēto dizainparaugu spēkā neesamību;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp izdevumus, kas radušies procesā *EUIPO*.

Juridiskais pamatojums

- 22 Lai pamatotu savas prasības atcelt tiesību aktu, prasītāja būtībā izvirza četrus pamatus. Prasības pamati ir saistīti, pirmkārt, būtībā ar Apelācijas padomes pienākuma ievērot objektivitāti pārkāpumu no Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 41. panta 1. punkta viedokļa un Komisijas 1996. gada 5. februāra Regulas (EK) Nr. 216/96, ar ko paredz Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelācijas padomes procesuālos noteikumus (OV 1996, L 28, 11. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2004. gada 6. decembra Regulu (EK) Nr. 2082/2004 (OV 2004, L 360, 8. lpp.), pārkāpumu, otrkārt, ar Regulas Nr. 6/2002 6. panta un 61. panta 6. punkta pārkāpumu, treškārt, pakārtoti, ar minētās regulas 6. panta un 63. panta 1. punkta, kā arī tiesiskās palāvības aizsardzības, labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu un, ceturtkārt, vēl pakārtotāk, ar šīs pašas regulas 6. panta un 62. panta pirmā teikuma pārkāpumu saistībā ar pienākumu norādīt pamatojumu.
- 23 Tiesas sēdē prasītāja izvirzīja pamatu saistībā ar *EUIPO* neievērotu saprātīgu termiņu.

- 24 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 84. panta 1. punktu tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā. Tomēr pamats, kas tieši vai netieši papildina iepriekš pieteikumā par lietas ierosināšanu izvirzītu pamatu un kam ar to ir cieša saikne, ir jāatzīst par pieņemamu (skat. spriedumu, 2013. gada 30. maijs, *Moselland/ITSB – Renta Siete* (“DIVINUS”), T-214/10, nav publicēts, EU:T:2013:280, 69. punkts un tajā minētā judikatūra). Konkrētajā lietā prasītāja tiesvedībā Vispārējā tiesā atzina, ka prasības pamats par saprātīga termiņa neievērošanu nebija iekļauts tās prasības pieteikumā, kurā atsauce uz Hartas 41. pantu ir izdarīta tikai tālab, lai norādītu uz Apelācijas padomes pienākuma ievērot objektivitāti pārkāpumu.
- 25 Tādējādi atbilstoši *EUIPO* lūgumam prasības pamats par to, ka *EUIPO* neesot ievērojis saprātīgu termiņu, ir jānoraida kā nepieņemams.

Par pirmo prasības pamatu – Hartas 41. panta 1. punkta un Regulas Nr. 216/96 pārkāpumu

- 26 Prasītāja būtībā apgalvo, ka ir tikušas pārkāptas tās tiesības uz objektīvu jautājumu izskatīšanu Hartas 41. panta 1. punkta izpratnē, un Regulas Nr. 216/96 pārkāpumu. Sava pirmā prasības pamata ietvaros prasītāja izvirza arī iebildi par Regulas Nr. 216/96 1.d panta prettiesiskumu.
- 27 Vispārējā tiesa uzskata, ka vispirms būtu jāizskata šī iebilde par prettiesiskumu.

Par iebildi par prettiesiskumu

- 28 Vispirms prasītāja lūdz Vispārējo tiesu izvērtēt un konstatēt kolīziju starp Regulas Nr. 216/96 1.d pantu un Hartas 41. pantu. Šis lūgums, kas izteikts prasības pieteikumā 19. un 20. punktā, tāpat ir ietverts prasītājas trešajā prasījumā.
- 29 *EUIPO* būtībā apgalvo, ka šis prasītājas lūgums ir nepieņemams, jo Vispārējai tiesai šajā ziņā nav kompetences, – tā esot tikai Tiesai.
- 30 Iesākumā ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 6/2002 61. panta 2. punktam prasību par apelācijas padomju lēmumiem Vispārējā tiesā var “iesniegt, pamatojot to ar kompetences trūkumu, būtiskiem procedūras pārkāpumiem, Līguma, [minētās] regulas vai jebkuras ar to piemērošanu saistītas tiesību normas pārkāpumiem, vai arī ar pilnvaru ļaunprātīgu pārsniegšanu”. Konkrētajā gadījumā no prasītājas celtajām prasībām izriet, ka tā pārmet Apelācijas padomei, ka šī padome esot piemērojusi tiesisko regulējumu, kas esot prettiesisks, jo neesot saderīgs ar Hartu, kurai atbilstoši LES 6. panta 1. punktam ir tāds pats juridiskais spēks kā Līgumiem. Tādējādi, lai gan prasītāja tieši neatsaucas uz LESD 277. pantu, tā ir izvirzījusi iebildi par prettiesiskumu minētā panta izpratnē, lūdzot Vispārējo tiesu atzīt, ka Regulas Nr. 216/96 1.d pants nav piemērojams šajā strīdā (šajā ziņā un pēc analogijas skat. spriedumu, 2001. gada 12. jūlijs, *Kik/ITSB*, T-120/99, EU:T:2001:189, 20. punkts).
- 31 Saskaņā ar LESD 277. pantu tiesvedībā Eiropas Savienības Tiesā, pamatojoties uz LESD 263. panta otrajā daļā norādītajiem iemesliem, tostarp Līguma pārkāpumu, var atsaukties uz Savienības iestādes vai struktūras pieņemta vispārpiemērojama tiesību akta nepiemērojamību. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru minētajā LESD 277. pantā ir izteikts vispārējs princips, ar kuru jebkurai pusei tiek garantētas tiesības apstrīdēt iestāžu iepriekš pieņemtu tiesību aktu, kas ir apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats, spēkā esamību, lai panāktu tāda lēmuma atcelšanu, kurš to skar tieši un individuāli, ja šai pusei saskaņā ar LESD 263. pantu nav tiesību celt tiešu prasību pret šiem tiesību aktiem, kas tai tādējādi rada sekas, bet kurus tā nevar lūgt atcelt (spriedums, 1979. gada 6. marts, *Simmenthal/Komisija*, 92/78, EU:C:1979:53, 39. punkts). Līdz ar to fakts, ka Regulā Nr. 6/2002 tieši nav minēta iebilde par prettiesiskumu kā pakārtots tiesību aizsardzības līdzeklis, ko attiecīgās personas varētu izmantot tiesvedībā Vispārējā tiesā tad, kad tās lūdz atcelt vai grozīt *EUIPO* apelācijas padomes lēmumu, neliedz

šīm personām izvirzīt šādu iebildi šādā tiesvedībā. Šīs tiesības izriet no iepriekš minētā vispārējā principa (šajā ziņā un pēc analogijas skat. spriedumu, 2001. gada 12. jūlijs, *Kik/ITSB*, T-120/99, EU:T:2001:189, 21. punkts).

32 Ir jānorāda, ka *EUIPO* argumentācija, saskaņā ar kuru tikai Tiesas kompetencē esot atzīt tiesību aktus par nesaderīgiem ar Savienības tiesībām, īstenībā balstās uz sajaukumu ar Tiesas ekskluzīvo kompetenci attiecībā uz prejudiciālajiem jautājumiem saistībā ar spēkā esamības vērtējumu LESD 267. panta otrās daļas izpratnē. Taču konkrētajā gadījumā runa nav par jautājumu, ko būtu uzdevusi kādas dalībvalsts tiesa saistībā ar valstī izskatāmu strīdu.

33 Līdz ar to ir jānorāda *EUIPO* arguments, saskaņā ar kuru šis prasītājas lūgums esot nepieņemams.

34 Runājot par jautājuma būtību, prasītāja norāda, ka Regulas Nr. 216/96 1.d pants, ciktāl tajā nav paredzēts pienākums grozīt apelācijas padomes sastāvu gadījumā, ja pēc lēmuma atcelšanas lieta tiek nodota atpakaļ tai pašai padomei, kas pieņēmusi iepriekšējo lēmumu, esot pretrunā objektivitātes pienākumam atbilstoši Hartas 41. panta 1. punktam.

35 Hartas 41. panta, kas ir veltīts tiesībām uz labu pārvaldību, 1. punktā ir noteikts, ka “ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās”.

36 Regulas Nr. 216/96 – redakcijā ar grozījumiem – 1.d pantā ir noteikts:

“1. Ja [...] pasākumi [Eiropas Savienības] Tiesas sprieduma izpildei, ar kuru pilnībā vai daļēji atcelts Apelācijas padomes vai Lielās padomes lēmums, paredz tās lietas jaunu izskatīšanu Apelācijas padomēs, par kuru tika pieņemts šis lēmums, tad prezidijs izlemj, vai šī lieta nododama tai padomei, kas pieņēma minēto lēmumu, citai padomei vai Lielajai padomei.

2. Ja lietu nodod citai padomei, šīs padomes sastāvā nedrīkst būt locekļi, kuri piedalījās apstrīdētā lēmuma pieņemšanā. Šo noteikumu nepiemēro, ja lieta tiek nodota Lielajai padomei.”

37 No šī teksta neizriet, ka gadījumā, kad lieta tiek nodota apelācijas padomei, kura iepriekš ir pieņēmusi atcelto lēmumu, prezidijam būtu pienākums nodrošināt, lai šīs apelācijas padomes sastāvā nebūtu neviena no locekļiem, kuri piedalījās iepriekšējā lēmuma pieņemšanā.

38 Ir jāatgādina, ka process *EUIPO* apelācijas padomēs ir raksturojams nevis kā tiesas, bet gan kā administratīvs process (skat. spriedumu, 2005. gada 20. aprīlis, *Krüger/ITSB – Calpis* (“CALPICO”), T-273/02, EU:T:2005:134, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Vispārējā tiesa jau ir nospriedusi, ka nav tādas tiesību normas vai principa, kas liegtu administrācijai uzticēt tiem pašiem ierēdņiem veikt lietas atkārtotu izskatīšanu, kas tiek veikta, izpildot spriedumu, ar kuru atcelts lēmums, un ka no objektivitātes pienākuma nevar tikt izsecināts vispārējs princips, ka administratīvajai vai tiesu iestādei būtu pienākums nodot lietu citai iestādei vai šīs iestādei struktūrvienībai ar atšķirīgu sastāvu (šajā ziņā saistībā ar administratīvās iestādes veikto situācijas izvērtēšanu skat. spriedumu, 2007. gada 11. jūlijs, *Schneider Electric/Komisija*, T-351/03, EU:T:2007:212, 185.–188. punkts un tajos minētā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra, un – saistībā ar iztiesāšanas sastāvu – spriedumu, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste/UFEX u.c.*, C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 51.–60. punkts un tajos minētā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra).

40 Līdz ar to ir jāsecina, ka ar faktu, ka atbilstoši Regulas Nr. 216/96 1.d pantam pēc [tiesas veiktas] lēmuma atcelšanas prezidijs lietu nodod tai pašai apelācijas padomei, kas iepriekš ir pieņēmusi minēto lēmumu, un ka tam nav jānoteic citāds šīs apelācijas padomes sastāvs, nav pārkāpts pārvaldes objektivitātes pienākums Hartas 41. panta 1. punkta izpratnē.

41 Līdz ar to ir jānoraida iebilde par prettiesiskumu un tāpat arī prasītājas trešais prasījums.

Par Regulas Nr. 216/96 un apelācijas padomes objektivitātes pienākuma pārkāpumu

42 Ar savu pirmo pamatu prasītāja tāpat norāda uz tās tiesību uz objektīvu jautājumu izskatīšanu Hartas 41. panta 1. punkta izpratnē pārkāpumu un – netieši – Regulas Nr. 216/96 pārkāpumu. Tā norāda, pirmkārt, ka lietas ir tikušas nodotas tai pašai apelācijas padomei, kuras sastāvā bija it īpaši viens loceklis no tās apelācijas padomes sastāva, kura bija pieņēmusi Vispārējās tiesas atceltos lēmumus, otrkārt, ka šīs lietas ir bijušas jānodod padomei paplašinātā sastāvā, kā to pieļauj *EUIPO* noteikumi, un, treškārt, ka apelācijas padome neatbilda vismaz subjektīvās objektivitātes prasībai.

43 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šo argumentāciju. Attiecībā uz faktu, ka lietas ir tikušas nodotas apelācijas padomei, kas bija pieņēmusi atceltos lēmumus, ar daļēji tādu pašu sastāvu, *EUIPO* uzsver, ka vispirms iespēja veikt šādu nodošanu ir paredzēta Regulas Nr. 216/96 1.d pantā, ka prasītāja turklāt nav apstrīdējusi procesā *EUIPO*, ka lietas tika no jauna iedalītas tai pašai apelācijas padomei, un, visbeidzot, ka tikai gadījumā, ja lieta tiek nodota citai apelācijas padomei, tās sastāvā nedrīkst būt neviens no locekļiem, kas piedalījās atceltā lēmuma pieņemšanā. Attiecībā uz iespēju pēc Vispārējās tiesas veiktas atcelšanas lietas nodot Lielajai padomei *EUIPO* norāda, ka Regulas Nr. 216/96 1.b panta 1. un 2. punktā šajā ziņā paredzētie nosacījumi konkrētajā gadījumā nav izpildīti.

44 Pirmkārt, ir jānoraida pārmetumi saistībā ar faktu, ka prezidijs nodeva lietas tai pašai apelācijas padomei, kuras sastāvā bija viens no tās apelācijas padomes locekļiem, kura bija pieņēmusi Vispārējās tiesas atceltos lēmumus. Proti, kā norādīts šā sprieduma 36. un 37. punktā, kolīdz prezidijs ir nolēmis nodot lietas tai pašai apelācijas padomei, tam atbilstoši Regulai Nr. 216/96 nav pienākuma noteiktu citādu šīs apelācijas padomes sastāvu. Turklāt no šā sprieduma 38.–40. punkta izriet, ka nekāds objektivitātes pienākuma pārkāpums Hartas 41. panta 1. punkta izpratnē nevar tikt izsecināts no tā apstākļa vien, ka lietas tika nodotas struktūrvienībai, ko daļēji veidoja ierēdņi, kuri šīs lietas jau bija skatījuši.

45 Otrkārt, saistībā ar argumentu, ka prezidijam esot bijis jānodod lietas Lielajai padomei, ir jāatgādina iemesli, kas atbilstoši Regulai Nr. 216/96 var būt pamats, lai prezidijs lietu nodotu Lielajai padomei.

46 Saskaņā ar Regulas Nr. 216/96 1.b panta 3. punktu “pēc priekšlikuma, ko izteicis Apelācijas padomju prezidents pēc savas iniciatīvas vai sakarā ar kāda prezidija locekļa lūgumu, prezidijs var nodot Lielajai padomei lietu, kura iedalīta kādai [apelācijas] padomei, ja tas uzskata, ka tas ir attaisnojams sakarā ar lietas juridisko komplicētību, lietas nozīmību vai kādiem īpašiem apstākļiem, piemēram, ja Apelācijas padomes ir pieņēmušas atšķirīgus lēmumus par tiesību jautājumu, kas attiecas uz šo lietu”. Šī paša panta 1. punktā ir paredzēts, ka apelācijas padome, kurai iedalīta lieta, var nodot šo lietu Lielajai padomei atbilstoši tiem pašiem kritērijiem.

47 Konkrētajā gadījumā ir jānorāda, ka, ņemot vērā Regulas Nr. 216/96 1.b panta 3. punkta un 1.d panta 1. punkta, tos aplūkojot kopsakarā, formulējumu, lietas nodošana Lielajai padomei ir iespēja, ko pēc saviem ieskatiem apsver prezidijs, un ka katrā ziņā prasītāja nav norādījusi nekādus apstākļus, kas ļautu konstatēt, ka šajā gadījumā ir tikuši izpildīti minētās regulas 1.b panta 3. punktā un 1.b panta 1. punktā paredzētie nosacījumi lietas nodošanai Lielajai padomei. Tā vienīgi uzsver “lēmuma nozīmīgumu no Vispārējās tiesas sniegto apsvērumu viedokļa” un “šajā jomā notiekošo tiesvedību līmeni”, nesniedzot papildu paskaidrojumus par apgalvoto lietas nozīmīgumu. Apstākļi, ka ar 2012. gada 13. novembra spriedumu (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592) 2010. gada 2. novembra lēmumi tika atcelti tādēļ, ka nebija sniegts pamatojums vienā aspektā attiecībā uz attīstības līmeņa piesātinātību, neliecina par lietas juridisko komplicētību, lietas nozīmību vai kādiem īpašiem apstākļiem, kas pamatotu lietas nodošanu Lielajai padomei. Tādējādi, nepastāvot nepieciešamībai pārbaudīt, vai apgalvotais pārkāpums varētu būt pamats apstrīdēto lēmumu atcelšanai, ir jāsecina, ka katrā ziņā šajā lietā nav nekādu iemeslu, kas pamatotu lietu nodošanu Lielajai padomei.

48 Treškārt, saistībā ar argumentu, ka Apelācijas padome it kā neatbilstot subjektīvās objektivitātes prasībai, ir jākonstatē, ka prasītāja nav izvirzījusi nevienu argumentu saistībā ar kāda apelācijas padomes locekļa vai locekļu personīgo neobjektivitāti.

49 Tādējādi pirmais prasības pamats ir jānoraida.

Par otro prasības pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 6/2002 6. panta un 61. panta 6. punkta pārkāpumu

50 Ar savu otro pamatu prasītāja apgalvo, ka Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdas vērtējumā attiecībā uz pierādījumiem par attīstības līmeņa piesātinātību un tādā attiecībā uz apstrīdēto dizainparaugu individuālo raksturu Regulas Nr. 6/2002 6. panta izpratnē. Līdz ar to Apelācijas padome esot pārkāpusi savu pienākumu “veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu” 2012. gada 13. novembra spriedumu (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592) atbilstoši minētās regulas 61. panta 6. punktam.

51 EUIPO un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šo argumentāciju.

52 No Regulas Nr. 6/2002 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta teksta izriet, ka reģistrēta Kopienas dizainparauga gadījumā individuāls raksturs ir jāizvērtē, ņemot vērā informētā lietotājam radītu kopējo iespaidu. Informētā lietotājam radītajam kopējam iespaidam ir jāatšķiras no kopējā iespaيدا, ko rada jebkurš dizainparaugs, kas darīts pieejams sabiedrībai pirms reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma vai, ja tiek pieprasīta prioritāte, pirms prioritātes datuma. Regulas Nr. 6/2002 6. panta 2. punktā ir precizēts, ka, novērtējot individuālo raksturu, būtu jāņem vērā autora brīvības pakāpe šī dizainparauga izveidošanā.

53 Atbilstoši judikatūrai dizainparauga individuālais raksturs izriet no kopējā iespaيدا par atšķirīgumu vai no “dežavū” [*déjà vu*] sajūtas neesamības informēta lietotāja uztverē – salīdzinājumā ar jebkuru iepriekš pastāvošo objektu dizainparaugu kopumā, neņemot vērā atšķirības, kas nav pietiekami izteiktas, lai ietekmētu šo kopējo iespaidu, lai gan tās varētu būt kaut kas lielāks nekā nebūtiskas iezīmes, taču ņemot vērā atšķirības, kas ir pietiekami izteiktas, lai radītu atšķirīgu kopējo iespaidu (skat. spriedumu, 2013. gada 7. novembris, *Budziowska/ITSB – Puma* (Lecošs kaķu dzimtas dzīvnieks), T-666/11, nav publicēts, EU:T:2013:584, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

54 Izvērtējot dizainparauga individuālo raksturu salīdzinājumā ar jebkuru iepriekš pastāvošo objektu dizainparaugu kopumā, ir jāņem vērā ražojuma, kuram dizainparaugs ir izmantots vai kurā tas ir iekļauts, būtība un, it īpaši, ražošanas nozare, kurai tas piederīgs (Regulas Nr. 6/2002 preambulas 14. apsvērumš), autora brīvības pakāpe dizainparauga izveidošanā, iespējamā attīstības līmeņa piesātinātība, kas var paaugstināt informēta lietotāja spēju pamanīt atšķirības starp salīdzinātajiem dizainparaugiem, kā arī attiecīgā ražojuma izmantošanas veids, it īpaši atkarībā no operācijām, kas ar to parasti tiek veiktas šajā sakarā (skat. spriedumu, 2013. gada 7. novembris, “Lecošs kaķu dzimtas dzīvnieks”, T-666/11, nav publicēts, EU:T:2013:584, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Attīstības līmeņa piesātinātība, lai gan tā nevar tikt uzskatīta par autora brīvības ierobežojumu, tomēr, ja tā ir konstatējama, var paaugstināt lietotāja spēju pamanīt atšķirības detaļās starp konfliktējošiem dizainparaugiem. Tādējādi dizainparaugam, ņemot vērā attīstības līmeņa piesātinātību, var būt individuāls raksturs tādu iezīmju dēļ, kas gadījumā, ja šāda piesātinātība nepastāvētu, nevarētu radīt informētā lietotājam atšķirīgu kopējo iespaidu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2014. gada 12. marts, *Tubes Radiatori/ITSB – Antrax It* (Radiators), T-315/12, nav publicēts, EU:T:2014:115, 87. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2015. gada 29. oktobris, *Roca Sanitario/ITSB – Villeroy & Boch* (Krāns ar vienu rokturi), T-334/14, nav publicēts, EU:T:2015:817, 83. punkts).

- 56 Izvērtējot dizainparauga individuālo raksturu, tāpat ir jāņem vērā informēta lietotāja viedoklis. Kā izriet no pastāvīgās judikatūras, informēts lietotājs ir īpaši uzmanīgs un tam ir noteiktas zināšanas par agrāku attīstības līmeni, t.i., par agrāku dizainparaugu kopumu, kas attiecas uz attiecīgo ražojumu un kas ir bijuši darīti pieejami sabiedrībai apstrīdētā dizainparauga reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā vai, attiecīgā gadījumā, pieprasītās prioritātes datumā (spriedumi, 2010. gada 18. marts, *Grupo Promer Mon Graphic/ITSB – PepsiCo* (Riņķveida veicināšanas ražojuma modelis), T-9/07, EU:T:2010:96, 62. punkts; 2011. gada 9. septembris, *Kwang Yang Motor/ITSB – Honda Giken Kogyo* (Iekšdedzes dzinējs), T-11/08, nav publicēts, EU:T:2011:447, 23. punkts, un 2013. gada 6. jūnijs, *Kastenholz/ITSB – Qwatchme* (Pulksteņa ciparnīca), T-68/11, EU:T:2013:298, 57. punkts).
- 57 Konkrētajā lietā Apelācijas padome ir definējusi informētu lietotāju kā lietotāju, kas iegādājas apkures radiatorus, lai tos ierīkotu savā mājoklī, un kas, lai gan viņš nav eksperts rūpnieciskajā dizainā, kā tas būtu arhitekta vai interjera dizainera gadījumā, zina par tirgus piedāvājumu, modes tendencēm un ražojuma pamatiezīmēm. Apelācijas padome pamatoti uzskatīja, ka šī definīcija ir tikusi apstiprināta 2012. gada 13. novembra sprieduma (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592) 41. un 42. punktā. Turklāt arī lietas dalībnieki šo definīciju nav apstrīdējuši.
- 58 Turklāt Apelācijas padome uzskatīja, ka, tā kā nepastāv nekādi īpaši tehniski vai reglamentējoši ierobežojumi, attiecībā uz cauruļu šķēsgriezumu un kolektoru modeli autors var izvēlēties no ļoti liela dažādu formu klāsta. Apelācijas padome arī pamatoti uzskatīja, ka secinājums, ka autora brīvības pakāpe šajā gadījumā nav ierobežota, ir ticis apstiprināts 2012. gada 13. novembra sprieduma (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592) 46.–52. punktā.
- 59 Sava otrā prasības pamata atbalstam, kas attiecas uz Apelācijas padomes pieļautām kļūdām vērtējumā attiecībā uz pierādījumiem par attīstības līmeņa piesātinātību, prasītāja būtībā izvirza divus iebildumus. Pirmajā iebildumā prasītāja norāda, ka Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdu attiecībā uz attīstības līmeņa piesātinātības izvērtēšanas brīdi, jo tā ir ņēmusi vērā apstrīdēto lēmumu pasludināšanas datumu, proti, 2014. gada oktobri, lai gan tā esot bijusi jāizvērtē pēc stāvokļa apstrīdēto dizainparaugu reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī, t.i., 2006. gada septembrī. Apelācijas padome tāpat esot nepareizi uzskatījusi, ka pierādījumi par attīstības līmeņa piesātinātību, kurus prasītāja bija sniegusi savu 2014. gada 12. marta apsvērumu pielikumā un kuri attiecās uz reģistrēšanas laikposmu (no 2004. līdz 2006. gadam), nav “aktuāli”. Šo kļūdu tāpat apliecinot tagadnes formas lietošana apstrīdētajos lēmumos, kā arī dažādi mājieni uz “pašreizējo” stāvokli attiecīgajā nozarē.
- 60 *EUIPO* apstrīd faktu, ka nozares piesātinātības analīze ir tikusi veikta pēc stāvokļa apstrīdēto lēmumu pieņemšanas datumā. Turklāt tas uzskata, ka pat šādā gadījumā, ciktāl sniegtie pierādījumi nav pietiekami, lai pierādītu nozares piesātinātību apstrīdēto lēmumu pieņemšanas datumā, tie *a fortiori* nav pietiekami arī tam, lai pierādītu attīstības līmeņa piesātinātību apstrīdēto dizainparaugu reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī, jo būtu nelogiski uzskatīt, ka nozare, kas iepriekš bijusi piesātināta, vēlāk vairs tāda nav.
- 61 Apelācijas padome uzskatīja, ka, it īpaši ņemot vērā 2012. gada 13. novembra spriedumu (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592), konkrētajā gadījumā piesātinātība attiecīgajā nozarē nevar tikt nedz apgalvota, nedz konstatēta *a priori* un kopsavilkuma veidā, kā tas ir gadījies reizēm agrāk. Tā uzskatīja, ka, ņemot vērā attīstības līmeņa piesātinātības tiesību principa svarīgumu un nozīmīgumu un lai noteiktu konkrēta dizainparauga individuālo raksturu, lietas dalībniekam, kas uz to atsauca, proti, prasītājai, ir jāsniedz pietiekami skaidri, konkrēti un saskanīgi pierādījumi. Apstrīdēto lēmumu 41. punktā tā piebilda, ka šiem pierādījumiem ir jābūt arī “aktuāliem”. Tā atgādināja, ka šim nolūkam bija noteikusi lietas dalībniekiem jaunu termiņu, lai tie varētu iesniegt savus argumentus un pierādījumus par šo jautājumu. Tā it īpaši uzskatīja, ka dokumenti, kurus prasītāja iesniegusi savu 2014. gada 12. marta apsvērumu pielikumā, proti, izvilkumi no viena no tās katalogiem, izvilkumi no personas, kas iestājusies lietā, kataloga, izvilkumi no pieciem citu nozares uzņēmumu (*Tubes, Tubor, The Radiator Company, Metalform* un *Rondra*) katalogiem un attēls, kurā atbilstoši vienam no apstrīdētajiem dizainparaugiem izgatavotais radiators ir salīdzināts ar atbilstoši vienam no agrākajiem

dizainparaugiem izgatavotu radiatoru, nav izsmeloši, jo izvilkumos no katalogiem ir parādīti tikai daži apkures radiatoru modeļi, ko piedāvāja vienīgi pieci ražotāji, taču tajos nav atspoguļots viss šo vai citu ražotāju piedāvāto ražojumu diapazons. Turklāt Apelācijas padome atzīmēja, ka dažiem radiatoru attēliem ir ļoti slikta kvalitāte, kā rezultātā tā neesot bijusi spējīga pareizi izvērtēt to līnijas un kontūras, un pauda nožēlu par to, ka attēli ir tikuši ņemti no katalogiem, nevis dizainparaugu reģistrācijas dokumentiem. Visbeidzot, Apelācijas padome apstrīdēto lēmumu 46. punktā uzsvēra, ka attiecīgie katalogi nav datēti vai, pretējā gadījumā, attiecas uz 2004. un 2006. gadu. Apelācijas padome piebilda, ka, lai pierādītu augstu blīvumu attiecīgajā nozarē, būtu bijuši jāsniedz saskaņotāki un konkrētāki pierādījumi, tādi kā, piemēram, citi katalogi un dokumentāri pierādījumi attiecībā uz ražojumiem, ko piedāvā liels konkurējošo uzņēmumu skaits, nozares ekspertu paziņojumi, ražotāju un patērētāju apvienību paziņojumi, katalogi un cenu saraksti no lielajiem izplatītājiem attiecīgajā nozarē un, visbeidzot, kādu trešo uzņēmumu veiktas aptaujas un pētījumi par nozari. Apelācijas padome secināja, ka ar iesniegto dokumentu kopumu nepietiek, lai konstatētu attīstības līmeņa piesātinātības pakāpi un – vēl jo vairāk – lai pārbaudītu prasītājas apgalvojuma, ka attiecīgā nozare esot piesātināta, patiesumu. Apelācijas padome piebilda, ka daži dizainparaugi, kas attēloti sniegtajos pierādījumos, pat vizuāli atšķiras no citiem prasītājas iesniegtajiem piemēriem.

62 Attiecībā uz agrākiem *EUIPO* lēmumiem, kuriem būtu nozīme saistībā ar jautājumu par attiecīgās nozares piesātinātību, it īpaši 2008. gada 17. aprīļa lēmumu lietā R 976/2007-3, kurā tā pati apelācijas padome bija minējusi faktu, ka apkures radiatoru (*radiator per riscaldamento*) nozares piesātinātība ir “vispārzināma”, Apelācijas padome būtībā uzskatīja, ka tās agrāka lēmumpieņemšanas prakse var kalpot par pietiekamu orientieri tikai tad, ja tā ir apstiprināta ar dokumentāciju, kura nepārprotami atspoguļo “aktuālo faktisko situāciju”, kas konkrētajā gadījumā neesot noticis.

63 Vispirms ir jānorāda, ka no judikatūras izriet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 6/2002 6. panta 1. punktu tieši pēc stāvokļa apstrīdētā dizainparauga reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā ir jāizvērtē apstrīdētā dizainparauga individuāls raksturs un jānosaka iespējamā attīstības līmeņa piesātinātības esamība (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 29. oktobris, “Krāns ar vienu rokturi”, T-334/14, nav publicēts, EU:T:2015:817, 87. punkts). Turklāt *EUIPO* neapstrīd šo tēzi.

64 Konkrētajā lietā ir jākonstatē, ka Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdu attiecībā uz datumu, kas jāņem vērā, izvērtējot iespējamo attīstības līmeņa piesātinātības esamību, kā to apgalvo prasītāja. Apelācijas padome apstrīdēto lēmumu 46. punktā norādīja, ka gadījumos, kad prasītājas sniegtie katalogi bija datēti, tie “attiecas uz 2004. un 2006. gadu” (apstrīdēto lēmumu redakcijā itāļu valodā ir teikts: “Infine, occorre anche sottolineare che i cataloghi in questione sono non datati, o che quando presentano data, essi corrispondono agli anni 2004 e 2006”), atzīmējot, ka šiem gadiem nav nozīmes, izvērtējot attīstības līmeņa piesātinātības esamību. Taču vismaz 2006. gada katalogs atbilst apstrīdēto dizainparaugu reģistrēšanas gadam, un tāpat tam ir nozīme, lai izvērtētu attīstības līmeņa piesātinātību. Turklāt ir jāuzsver, ka apstrīdēto lēmumu 41. punktā Apelācijas padome apgalvoja, ka, “ņemot vērā šī faktora [proti, attīstības līmeņa piesātinātības] izšķirošu raksturu, uz to nevar attiekties nekāda prezumpcija un tā ir jāizvērtē skaidru, konkrētu, saskanīgu un aktuālu pierādījumu kopuma gaismā”, ar to domājot, ka attīstības līmeņa piesātinātības analīzi tā veiks pēc stāvokļa apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī. To apstiprina apstrīdēto lēmumu 49. punkts, kurā Apelācijas padome norādīja:

“[*EUIPO*] iepriekš pieņemtie [2007. un 2008. gada] lēmumi par attiecīgās nozares piesātinātību, uz kuriem atsaucas īpašnieks, var kalpot par pietiekamu orientieri tikai tad, ja tos apstiprina dokumentācija, kas nepārprotami atspoguļo aktuālo faktisko situāciju [..].”

65 Izteiciens “aktuālā faktiskā situācija” šajā kontekstā nevar attiekties uz 2006. gadu.

66 Ņemot vērā iepriekš minēto, tāpat ir jākonstatē, ka Apelācijas padome ir izvērtējusi attīstības līmeņa piesātinātību, pamatojoties uz nepareizu datumu. Pretēji tam, ko apgalvo *EUIPO*, dažādas šā sprieduma 64. punktā minētās atsauces uz aktuālo faktisko situāciju, fakts, ka 2004. un 2006. gada katalogi nav

tikuši uzskatīti par tādiem, kas attiektos uz atbilstošu periodu, kā arī apstākļi, ka attiecīgajos apstrīdēto lēmumu punktos ir lietota tagadnes forma, ir pierādījumi, ar kuriem, tos aplūkojot kopumā, pietiek, lai konkrētajā gadījumā konstatētu šādu kļūdu.

- 67 Turklāt ir jānoraida *EUIPO* argumentācija, saskaņā ar kuru būtībā, ja apelācijas padome ir konstatējusi, ka nozare nebija piesātināta apstrīdēto lēmumu pieņemšanas datumā, tā nevarēja būt piesātināta pirms astoņiem gadiem, jo esot neloģiski uzskatīt, ka nozare, kas iepriekš bija piesātināta, vēlāk vairs nav piesātināta. Pirmkārt, būtu kļūdaini apgalvot, ka apstrīdētajos lēmumos Apelācijas padome ir secinājusi, ka attiecīgā nozare nebija piesātināta apstrīdēto lēmumu pieņemšanas datumā. Tā vienkārši ir uzskatījusi, ka attīstības līmeņa piesātinātība nav tikusi juridiski pietiekami pierādīta pēc stāvokļa apstrīdēto lēmumu pieņemšanas datumā. Otrkārt, šī argumentācija ir uzskatāma par vienkāršu, neapstiprinātu apgalvojumu, jo *EUIPO* nav izskaidrojusi, kāpēc attīstības līmeņa piesātinātība nevarēja mainīties ilgā astoņu gadu perioda gaitā.
- 68 Tomēr ir jākonstatē, ka Apelācijas padomes pieļautā kļūda nevar būt pamats apstrīdēto lēmumu atcelšanai.
- 69 Proti, lai gan tā kļūdaini ir secinājusi, ka 2004. un 2006. gada katalogi neattiecas uz gadiem, kuriem būtu nozīme tās veiktajā novērtēšanā, tomēr Apelācijas padome ir pārbaudījusi šos katalogus un secinājusi, ka ar tiem nepietiek, lai konstatētu attīstības līmeņa piesātinātību, pamatojoties uz citiem materiāliem apstākļiem. Piemēram, apstrīdēto lēmumu 40. punktā tā atzīmēja, ka izvilkami no 2004. gada (*Tubor*) un 2006. gada (*The Radiator Company*) katalogiem nav pietiekami attēloto modeļu skaita ziņā un neatspoguļo visu šo ražotāju piedāvāto ražojumu diapazonu (divi modeļi *Tubor* katalogā un trīs modeļi *The Radiator Company* katalogā) un ka attēliem no *The Radiator Company* 2006. gada kataloga (modeļi *Volcano* un *Volcano Verticale*) ir ļoti slikta kvalitāte. Turklāt tās konstatējumā par faktu, ka piedāvātie izvilkami no katalogiem attiecas tikai uz pieciem ražotājiem, ir ņemti vērā tieši 2004. un 2006. gada katalogi. Apelācijas padome uzskatīja, ka, lai pierādītu [attiecīgo tēzi], būtu bijuši jāsniedz saskaņotāki un konkrētāki pierādījumi, piemēram, citi katalogi un dokumentāri pierādījumi attiecībā uz ražojumiem, ko piedāvā liels konkurējošo uzņēmumu skaits, nozares ekspertu paziņojumi, ražotāju un patērētāju apvienību paziņojumi, katalogi un cenu saraksti no lielajiem izplatītājiem attiecīgajā nozarē un, visbeidzot, kādu trešo uzņēmumu veiktas aptaujas un pētījumi par nozari, taču prasītāja esot iesniegusi tikai dažus attēlus no pieciem radiatorus ražojošo uzņēmumu katalogiem. Turklāt apstrīdēto lēmumu 44. punktā Apelācijas padome uzsvēra, ka daži no katalogos attēlotajiem dizainparaugiem vizuāli atšķiras no citiem sniegtajiem piemēriem, it īpaši dažiem piemēriem, kas iekļauti *The Radiator Company* 2006. gada katalogā, norādot, ka šie piemēri nav atzīstami par atbilstošiem, lai konstatētu, ka pastāv modeļi, kas ir ļoti līdzīgi aplūkotajiem modeļiem, un tātad konstatētu attīstības līmeņa piesātinātību. Šiem apsvērumiem, kas attiecas uz pierādījumu skaita nepietiekamību un to neatbilstību, ir spēks arī tiktāl, ciktāl runa ir par attīstības līmeņa piesātinātības novērtēšanu pēc stāvokļa apstrīdēto dizainparaugu reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā.
- 70 Līdz ar to galu galā ir jākonstatē, ka Apelācijas padome pamatoti secināja, ka pierādījumi, kas attiecas uz periodu, kuram ir nozīme attīstības līmeņa piesātinātības novērtēšanas mērķiem (tostarp 2006. gada pierādījumi), nav pietiekami skaita, kvalitātes un atbilstības ziņā.
- 71 Tāpēc pirmajam iebildumam nevar piekrist.
- 72 Savā otrajā iebildumā prasītāja norāda, ka Apelācijas padome nav ņēmusi vērā pierādījumus par tirgus piesātinātību, ko tā jau bija iesniegusi agrākos procesos *EUIPO*, kuros tika pieņemti 2010. gada 2. novembra lēmumi.
- 73 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka pēc 2012. gada 13. novembra sprieduma (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592) pasludināšanas referents aicināja lietas dalībniekus iesniegt visus pierādījumus un apsvērumus, ko tie gribētu iesniegt saistībā ar jautājumu par attīstības līmeņa piesātinātību. Prasītāja savus apsvērumus un pierādījumus par šo jautājumu iesniedza 2014. gada 12. martā. Šie pierādījumi,

kas iekļauti prasītājas 2014. gada 12. marta apsvērumu pielikumā, ir pienācīgi uzskaitīti apstrīdēto lēmumu 39. punktā. Tāpat apstrīdēto lēmumu 48.–51. punktā Apelācijas padome ir minējusi EUIPO agrāko lēmumpieņemšanas praksi par šo jautājumu.

- 74 Ir jāatzīmē, ka apstrīdētajos lēmumos tieši minētie dokumenti nav vienīgie, ko ir izskatījusi Apelācijas padome, jo apstrīdēto lēmumu 39. punkts sākas ar vārdiem “it īpaši”, un šis izteiciens liecina, ka tālāk sniegtais prasītājas iesniegto dokumentu saraksts attiecībā uz attīstības līmeņa piesātinātību nav domāts kā izsmeļošs un ka Apelācijas padomes vērtējums ir ticis veikts, pamatojoties uz lielāku dokumentu kopumu. Šajā ziņā ir jānorāda, ka apelācijas padomei nav pienākuma sniegt izklāstu, kurā izsmeļoši un pa vienam būtu aplūkoti visi lietas dalībnieku procesā šajā padomē paustie argumenti, un ka pamatojums var būt netiešs, ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām saprast, kādu iemeslu dēļ ir ticis pieņemts apelācijas padomes lēmums, un ļauj kompetentajai tiesai iegūt pietiekami daudz informācijas, lai īstenotu savu pārbaudi (pēc analogijas skat. spriedumu, 2008. gada 9. jūlijs, *Reber/ITSB – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (“Mozart”), T-304/06, EU:T:2008:268, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 75 Otrkārt, ir jākonstatē, ka prasītājas iesniegto pierādījumu par attīstības līmeņa piesātinātību kopums ir ticis uzskatīts par nepietiekamu, lai pierādītu, ka pastāv attīstības līmeņa piesātinātība konkrētajā nozarē, kā tas izriet no apstrīdēto lēmumu 41. punkta.
- 76 Treškārt, attiecībā uz prasītājas 2008. gada 3. septembra apsvērumiem pievienotajiem materiāliem, proti, *E.CO.TERM (de Cordivari)* un *Runtal* radiatoru fotoattēliem, ir jākonstatē, ka tie nevar likt grozīt apstrīdētajos lēmumos izdarīto konstatējumu par pierādījumu nepietiekamību. Tie ir daži radiatoru fotoattēli, kas aizņem tikai trīs lappuses. Vienīgais fotoattēls, kurā juku jukām atveidoti seši *Cordivari* radiatori (turklāt slikti redzami), ir datēts ar 1997. gadu, proti, deviņus gadus pirms brīža, kurā būtu veicama attīstības līmeņa piesātinātības novērtēšana, un četriem no tajā attēlotajiem radiatoriem nepiemīt tādas pašas kopējas iezīmes kā aplūkotajiem dizainparaugiem. Šis pats konstatējums ir izdarāms attiecībā uz sešiem *Runtal* radiatoriem, divi no kuriem ļoti atšķiras no aplūkotajiem dizainparaugiem. Turklāt šie fotoattēli nav datēti vai arī, ja norāde uz cenu saraksta būtu jāinterpretē kā datums, katrā ziņā ir datēti ar 2000. gadu. Runājot par prasītājas 2009. gada 6. augusta apsvērumiem, ir jākonstatē, ka tā nav sniegusi nevienu argumentu, kas ļautu secināt, ka iespējamie šajos apsvērumos iekļautie pierādījumi varētu liecināt par attīstības līmeņa piesātinātību. Līdz ar to ir jākonstatē, ka prasītāja nav parādījusi, kādi pierādījumi par attīstības līmeņa piesātinātību nav tikuši izskatīti pārbaudes gaitā un būtu pietiekami atbilstoši un izšķiroši, lai grozītu Apelācijas padomes nostāju.
- 77 Tādējādi otrais iebildums un tāpat arī otrais prasības pamats kopumā ir jānoraida.

Par trešo un ceturto prasības pamatu, kas izvirzīti pakārtoti un attiecas uz Regulas Nr. 6/2002 6. panta un 63. panta 1. punkta, tiesiskās palāvības aizsardzības principa, labas pārvaldības principa un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kā arī Regulas Nr. 6/2002 6. panta un 62. panta pirmā teikuma pārkāpumu, ciktāl tas attiecas uz pienākumu pamatot EUIPO lēmumus

- 78 Savā trešajā un ceturtajā prasības pamatā, kas izvirzīti pakārtoti, prasītāja būtībā pārmet Apelācijas padomei, ka tā esot atkāpusies no sava agrākā 2008. gada 17. aprīļa lēmuma lietā R 976/2007-3, kuru prasītāja ir iesniegusi kā pierādījumu, proti, lēmuma, kurā Apelācijas padome bija konstatējusi, ka apkures radiatoru tirgus piesātinātība ir “vispārzināma”. Ar savu ceturto prasības pamatu, kas izvirzīts vēl pakārtotāk, prasītāja kritizē, ka apstrīdēto lēmumu 51. punktā esot sniegts pārāk īss pamatojums attiecībā uz šī pavērsiena iemesliem.
- 79 EUIPO un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šo argumentāciju.

80 Konkrētajā gadījumā apstrīdēto lēmumu 48. un 49. punktā Apelācijas padome norādīja, ka, neraugoties uz prasītājas minētajiem 2007. gada 12. aprīļa lēmumā Anulēšanas nodaļas izdarītajiem secinājumiem, kā arī 2008. gada 17. aprīļa lēmumā lietā R 976/2007-3 Apelācijas padomes izdarītajiem secinājumiem, prasītājas iesniegtā dokumentācija nevar tikt uzskatīta par pietiekamu, lai pierādītu, ka pašreizējā situācijā attiecīgā nozare ir tik piesātināta, ka informēts lietotājs pievērsīs lielu uzmanību atšķirībām starp salīdzinātajiem dizainparaugiem. Apelācijas padome uzskatīja, ka *EUIPO* agrākie lēmumi par attiecīgās nozares piesātinātību ir pietiekams orientieris tikai tad, ja tie ir apstiprināti ar dokumentāciju, kura nepārprotami atspoguļo aktuālo faktisko situāciju, un ka par šo situāciju nevar tikt izvirzīta nekāda prezumpcija, jo attīstības līmeņa piesātinātība nevar vienkārši tikt balstīta uz vispārzināmu faktu. Apstrīdēto lēmumu 50. punktā Apelācijas padome uzsvēra, ka, ņemot vērā attīstības līmeņa piesātinātības jēdziena svarīgumu, it īpaši konkrēto lietu kontekstā, ir absolūti nepieciešams, lai īpašnieks sniegtu pietiekami skaidru, konkrētu un saskanīgu pierādījumu sistēmu, nevis tikai dažus no katalogiem izvilktus attēlus vai, kā tas ir aplūkotajā gadījumā, vienkāršu atsauci uz agrākiem *EUIPO* vai apelācijas padomju lēmumiem. Apstrīdēto lēmumu 51. punktā Apelācijas padome atgādināja, ka *EUIPO* pieņemto lēmumu tiesiskums būtu jāizvērtē, pamatojoties vienīgi uz Regulu Nr. 6/2002, kā to ir interpretējusi Savienības tiesa, nevis pamatojoties uz agrāko *EUIPO* lēmumpieņemšanas praksi. Turklāt Apelācijas padome atgādināja, ka, ņemot vērā vienlīdzīgas attieksmes un labas pārvaldības principus, ir taisnība, ka *EUIPO* būtu jāņem vērā lēmumi par līdzīgiem pieteikumiem un skrupulozi jāizvērtē jautājums, vai būtu jāpieņem tāds pats lēmums vai nē, taču šo principu piemērošana ir jāsaskaņo ar tiesiskuma principa ievērošanu. Tādējādi apstrīdētā dizainparauga īpašnieks nevarot sev par labu atsaukties uz prettiesisku rīcību, kas pieļauta par labu citām personām, lai saņemtu identisku lēmumu, un katrā konkrētā gadījumā esot jāveic stingra pārbaude.

81 Vispārējā tiesa uzskata, ka vispirms ir jāizskata ceturtais prasības pamats, kas būtībā attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

– Par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

82 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 6/2002 62. panta pirmo teikumu *EUIPO* lēmumos ir jānorāda iemesli, ar kuriem tie pamatoti. Šī pienākuma norādīt pamatojumu apjoms ir tāds pats kā pienākumam, kas izriet no LESD 296. panta, saskaņā ar kuru akta autora argumentācijai ir jābūt skaidrai un nepārprotamai. Šim pienākumam ir divi mērķi, pirmkārt, ļaut ieinteresētajām personām uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu, lai aizstāvētu savas tiesības, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt lēmuma tiesiskuma kontroli (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 12. jūlijs, *Gucci/ITSB – Chang Qing Qing* (“GUDDY”), T-389/11, nav publicēts, EU:T:2012:378, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

83 2012. gada 13. novembra spriedumā (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592) Vispārējā tiesa konstatēja, ka Apelācijas padome nav sniegusi nekādu pamatojumu attiecībā uz prasītājas argumentiem saistībā ar attīstības līmeņa piesātinātību, pat tālab, lai tos noraidītu kā nepierādītus (spriedums, 2012. gada 13. novembris, T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592, 79., 87. un 97.–99. punkts).

84 Pēc minētā sprieduma pasludināšanas prasītāja procesā Apelācijas padomē, tostarp savos 2014. gada 12. marta apsvērumos, ir atsaukusies uz agrāku Anulēšanas nodaļas 2007. gada 12. aprīļa lēmumu un Apelācijas trešās padomes 2008. gada 17. aprīļa lēmumu, kuros attiecīgi ir konstatēta radiatoru nozares piesātinātība un tas, ka šī piesātinātība ir vispārzināma.

85 Ņemot vērā apstrīdēto lēmumu 48.–51. punktu, kas atgādināti šā sprieduma 80. punktā, ir jākonstatē, ka – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, – apstrīdētajos lēmumos ir sniegts pietiekams pamatojums attiecībā uz iemesliem, kuru dēļ Apelācijas padome ir lēmusi neatzīt, ka konkrētā tirgus piesātinātība ir vispārzināma – pretēji tam, kas izriet no agrākiem *EUIPO* lēmumiem. Proti, apstrīdēto lēmumu 48. un 49. punktā Apelācijas padome paskaidroja, ka minētie *EUIPO* agrākie lēmumi varētu būt pietiekams orientieris tikai tad, ja tie būtu apstiprināti ar dokumentāciju, kura nepārprotami atspoguļotu “aktuālo”

faktisko situāciju, un ka par šo situāciju nevar tikt izvirzīta nekāda prezumpcija, jo attīstības līmeņa piesātinātība nevar vienkārši tikt balstīta uz vispārzināmu faktu. Lai gan atsauce uz aktuālo faktisko situāciju liecina par kļūdu attiecībā uz novērtēšanas mērķiem vērā ņemamo datumu, pamatojums ļauj skaidri saprast, ka Apelācijas padome ir nolēmusi, ka tās agrākā lēmumpieņemšanas prakse būtu jāapstiprina ar pierādījumiem, kuriem ir nozīme attiecībā uz datumu, kurā būtu jānovērtē attīstības līmeņa piesātinātība. Vēl jo vairāk, apstrīdēto lēmumu 51. un 52. punktā Apelācijas padome atgādināja pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru *EUIPO* nav saistoša tā lēmumpieņemšanas prakse un saskaņā ar kuru vienlīdzīgas attieksmes un labas pārvaldības principu piemērošana ir jāsaista ar tiesiskuma principu, tādējādi, ka katrā konkrētā gadījumā būtu jāveic stingra pārbaude. No šī pamatojuma izriet, ka Apelācijas padome ir uzskatījusi par nepieciešamu atkāpties no tās agrākajos lēmumos izdarītā konstatējuma, jo tas nebija pietiekami pamatots vai varēja izrādīties prettiesisks. Savukārt jautājums par to, vai šis pamatojums ir pareizs, ir izskatāms, veicot apstrīdēto lēmumu pārbaudi pēc būtības.

86 Prasītājas apgalvojums, ka apstrīdētajos lēmumos neesot norādīts, kādi apstākļi ļauj teikt, ka tirgus ir vai nav piesātināts, nav iedarbīgs, ciktāl apstrīdētajos lēmumos Apelācijas padome ir izklāstījusi citus iemeslus, lai paskaidrotu, kāpēc tā nav izdarījusi tādu pašu secinājumu, kāds izriet no agrākiem *EUIPO* lēmumiem.

87 No iepriekš minētā izriet, ka prasības pamats par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ir jānoraida.

– Par apgalvoto Regulas Nr. 6/2002 63. panta 1. punkta un tiesiskās palāvības aizsardzības, labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu

88 Prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tā konkrētajā gadījumā neesot piemērojusi konstatējumu, kas tika izdarīts agrākajā 2008. gada 17. aprīļa lēmumā lietā R 976/2007-3 un saskaņā ar kuru apkures radiatoru tirgus piesātinātība ir vispārzināma. Prasītāja apgalvo, ka fakts, ka Apelācijas padome ir atkāpusies no šāda agrāka faktiska konstatējuma, ir uzskatāms par Regulas Nr. 6/2002 63. panta 1. punkta un tiesiskās palāvības aizsardzības, labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu. Cita starpā prasītāja atsauca uz judikatūru, saskaņā ar kuru, ņemot vērā divus pēdējos iepriekš minētos principus, *EUIPO*, izvērtējot reģistrācijas pieteikumu, ir jāņem vērā lēmumi, kas jau ir pieņemti attiecībā uz līdzīgiem pieteikumiem, un ar īpašu uzmanību jāapsver, vai ir jālemj tāpat vai nē. Prasītāja uzskata, ka, ņemot vērā šos pienākumus, Apelācijas padome nedrīkstēja mainīt viedokli par tādu faktisku jautājumu kā tirgus piesātinātības pakāpe, ja vien nav iestājušies apstākļi, kas izskaidrotu šādu apgriezīgu, un prasītājas ieskatā šādi apstākļi katrā ziņā nav paskaidroti.

89 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd šo argumentāciju. *EUIPO* tostarp norāda, ka tieši ar 2014. gada 12. marta spriedumu “Radiators” (T-315/12, nav publicēts, EU:T:2014:115, 87. punkts) tika noteikta prasība ar pierādījumiem apliecināt attīstības līmeņa piesātinātību un tika aizliegts prezumēt attiecīgās nozares piesātinātību vai to uzskatīt vienkārši par vispārzināmu faktu, kā tas ticis izdarīts agrākajos lēmumos.

90 Vispirms Vispārējā tiesa norāda, ka – pretēji tam, ko apgalvo *EUIPO*, – 2014. gada 12. marta spriedumā “Radiators” (T-315/12, nav publicēts, EU:T:2014:115) nav tikusi noteikta prasība ar pierādījumiem apliecināt attīstības līmeņa piesātinātību un nav ticis aizliegts vajadzības gadījumā to uzskatīt par vispārzināmu faktu. Minētā sprieduma 87. punktā esošais mājiens par apstākli, ka attīstības līmeņa piesātinātība, ja tā ir konstatēta, var paaugstināt informēta lietotāja spēju pamanīt atšķirības detaļās starp attiecīgajiem dizainparaugiem, neliedz Apelācijas padomei uzskatīt, ka attīstības līmeņa piesātinātība ir vispārzināms fakts. “Konstatētais” fakts nozīmē vienīgi faktu, kas ir atzīts par patiesu, par tādu, kas atbilst īstenībai. Taču vispārzināms fakts parasti ir fakts, “kurš var būt zināms jebkurai personai vai kuru var uzzināt no vispārēji pieejamiem avotiem” (spriedums, 2004. gada

22. jūnijs, *Ruiz-Picasso u.c./ITSB – DaimlerChrysler* (“PICARO”), T-185/02, EU:T:2004:189, 29. punkts). Vispārzināms fakts tād ir fakts, ko jebkura persona atzīst par patiesu, tiktāl, ka tas nav jāpierāda.
- 91 Turklāt ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 6/2002 63. panta 1. punktā ir paredzēts, ka, “izskatot jautājumu [..], [EUIPO] pēc sava ierosinājuma pārbauda faktus”, tomēr “prāvās, kas saistās ar spēkā neesamības pasludināšanu, [EUIPO] pārbauda tikai pušu iesniegtos faktus, pierādījumus un argumentus un izskata tikai pušu iesniegtās prasības”. Šajā tiesību normā ir noteikts rūpības pienākums, saskaņā ar kuru kompetentajai iestādei ir rūpīgi un objektīvi jāpārbauda visi faktiskie un tiesiskie elementi, kuriem ir nozīme konkrētajā lietā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2011. gada 15. jūlijs, *Zino Davidoff/ITSB – Kleinakis kai SIA* (“GOOD LIFE”), T-108/08, EU:T:2011:391, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 92 Konkrētajā lietā prasītāja nav parādījusi, kā fakts, ka nav ticis piemērots konstatējums par attiecīgās nozares piesātinātības vispārzināmo raksturu, veido minētās tiesību normas pārkāpumu, jo šajā normā ir vienīgi paredzēts, kādi apstākļi būtu jāizvērtē EUIPO, un iepriekš nav noteikts šis izvērtēšanas rezultāts. Apstāklis, ka EUIPO gala nostāja neatbilst prasītājas aizstāvētajai nostājai, nekādā ziņā nav uzskatāms par Regulas Nr. 6/2002 63. panta 1. punkta pārkāpumu.
- 93 Runājot par iebildumu saistībā ar tiesiskās palāvbības aizsardzības, labas pārvaldības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka lēmumi, kuri EUIPO apelācijas padomēm ir jāpieņem saskaņā ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) attiecībā uz apzīmējuma kā Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju, nozīmē saistošās kompetences īstenošanu, nevis diskrecionārās varas īstenošanu. Tādējādi minēto lēmumu tiesiskums ir jāvērtē, pamatojoties vienīgi uz šo regulu, nevis uz agrāko lēmumpieņemšanas praksi (spriedumi, 2007. gada 26. aprīlis, *Alcon/ITSB*, C-412/05 P, EU:C:2007:252, 65. punkts, un 2005. gada 24. novembris, *Sadas/ITSB – LTJ Diffusion* (“ARTHUR ET FELICIE”), T-346/04, EU:T:2005:420, 71. punkts). Tiesa ir nospriedusi, ka, ievērojot vienlīdzīgas attieksmes un labas pārvaldības principus, EUIPO, izskatot Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ir jāņem vērā lēmumi, kas jau pieņemti par līdzīgiem pieteikumiem, un īpaši uzmanīgi jāizskata jautājums par to, vai ir vai nav jālemj tāpat. Tomēr tā ir piebildusi, ka vienlīdzīgas attieksmes un labas pārvaldības principu piemērošana ir jāsaista ar tiesiskuma ievērošanu. Tādējādi persona, kas lūdz reģistrēt apzīmējumu kā preču zīmi, nevar uz iespējamu prettiesisku rīcību, no kuras kāda cita persona ir guvusi labumu, atsaukties sev par labu, lai panāktu identisku lēmumu. Turklāt tiesiskās noteiktības un, konkrēti, labas pārvaldības apsvērumu dēļ visu reģistrācijas pieteikumu pārbaudei ir jābūt striktai un pilnīgai, lai nepieļautu preču zīmju neatbilstošu reģistrāciju. Šādai pārbaudei ir jānotiek katrā konkrētajā gadījumā. Proti, apzīmējuma kā preču zīmes reģistrācija ir atkarīga no specifiskiem kritērijiem, kas piemērojami izskatāmās lietas faktiskajos apstākļos un paredzēti, lai pārbaudītu, vai uz attiecīgo apzīmējumu neattiecas atteikuma pamats (spriedums, 2011. gada 10. marts, *Agencja Wydawnicza Technopol/ITSB*, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 74.–77. punkts). Šī judikatūra, kas atgādināta apstrīdēto lēmumu 51. punktā, pēc analogijas ir piemērojama, izvērtējot pieteikumus par dizainparaugu spēkā neesamības atzīšanu.
- 94 Konkrētāk runājot par iebildumu, ka Apelācijas padome apstrīdēto lēmumu 35. punktā esot pēkšņi paaugstinājusi pierādījumu līmeni attiecībā uz tirgus piesātinātību salīdzinājumā ar to, ko tā prasīja pagātnē, lai gan prasītājam vairs neesot bijis iespējas iesniegt jaunus pierādījumus, pietiek norādīt, ka pretēji tās apgalvojumiem prasītājam ir bijušas visas iespējas iesniegt pierādījumus un apsvērumus par attīstības līmeņa piesātinātību pēc 2012. gada 13. novembra sprieduma (T-83/11 un T-84/11, EU:T:2012:592) pasludināšanas, jo referents ir aicinājis lietas dalībniekus to izdarīt sakarā ar Vispārējās tiesas sprieduma pasludināšanu, un prasītāja turklāt to izdarīja 2014. gada 12. martā. Tādā Apelācijas padome katrā ziņā nav pārkāpusi tiesiskās palāvbības aizsardzības principu.
- 95 Līdz ar to trešais un ceturtais prasības pamats un tād arī prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 96 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.
- 97 Tā kā konkrētajā lietā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, tiesāšanās izdevumus atbilstoši pēdējo minēto prasījumiem.
- 98 Turklāt persona, kas iestājusies lietā, ir lūgusi piespriet prasītājam atlīdzināt izdevumus, kas tai radušies administratīvajā procesā *EUIPO*. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 190. panta 2. punktu nepieciešamos izdevumus, kas lietas dalībniekiem ir radušies, izskatot lietu apelācijas padomē, uzskata par atlīdzināmiem tiesāšanās izdevumiem. Tomēr tas neattiecas uz izdevumiem, kas radušies procesā Anulēšanas nodaļā. Tādēļ personas, kas iestājusies lietā, lūgums piespriet prasītājam, kurai spriedums ir nelabvēlīgs, atlīdzināt izdevumus, kas radušies administratīvajā procesā *EUIPO*, var tikt apmierināts tikai attiecībā uz nepieciešamajiem izdevumiem, kuri personai, kas iestājusies lietā, radušies procesā Apelācijas padomē (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 12. janvāris, *Devinlec/ITSB – TIME ART* (“QUANTUM”), T-147/03, EU:T:2006:10, 115. punkts). Ir jāprecizē, ka šis pienākums attiecas tikai uz procesiem R 1272/2013-3 un R 1273/2013-3 Apelācijas padomē.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasības noraidīt;

2) *Antrax It Srl* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) un *Vasco Group NV* tiesāšanās izdevumus, tostarp izdevumus, kas *Vasco Group* radušies procesos Apelācijas padomē lietā R 1272/2013-3 un lietā R 1273/2013-3.

Gervasoni

Madise

Csehi

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 16. februārī.

[Paraksti]